

Nicci French

Wie niet horen wil

Vertaald door Eefje Bosch,
Mechteld Jansen en Elise Kuip

UITGEVERIJ
XL
DEVENTER

Voor Patricia, de dappere

1

Ze zeggen dat je niet kunt doodgaan in je dromen, maar vannacht voelde het toch alsof ik er geweest was. Ik stortte neer, net als zij, en vlak voor ik op het razendsnel naderende donkere beton terecht kwam schrok ik hijgend wakker, badend in het zweet. Het was niet weg. Het gebeurde opnieuw.

Ik probeerde te denken aan een gladde zee, een blauwe lucht, een bos met zacht ruisende bladeren. Ik kreeg het niet voor elkaar.

Ik was wakker maar zat nog steeds in de droom. Ik was terug bij waar het allemaal begonnen was.

Ik zat die zondagochtend in de vensterbank van een café bij Broadway Market. Ik was te vroeg, waardoor ik Jason en Poppy al zag aankomen voor ze mij zagen. Heel even leek er nooit iets te zijn veranderd. Poppy zat op Jasons schouders, met zijn oren stevig vast, haar mond aarzelend vrolijk open, haar prachtige rode haar als een vlag in een zacht briesje. De vader met zijn dochttertje, wandelend over straat op weg naar de moeder die op hen zit te wachten.

Zelfs op dit moment, ook al kwam ik net bij Aidan vandaan en was ik door het heerlijk warme meeweer in een uitgelaten stemming hiernaartoe komen lopen, vol hoop, verlangen, opwinding en met

het gevoel de hele wereld aan te kunnen, voelde ik een sluimerend verdriet. Poppy was nog zo klein, zo kwetsbaar en vol vertrouwen. En Jason en ik, wij hadden haar dit aangedaan – haar leven in tweeën gedeeld. Maar we gingen ervoor zorgen dat het beter werd, samen.

Ik zag hen naderen. Jason hield Poppy vast aan haar beentjes om haar in balans te houden en zong zo te zien een liedje. Hij had een goede stem; vroeger zong hij altijd luidkeels onder de douche. Dat deed hij vast nog steeds.

Toen ze langs het raam kwamen zag hij me en glimlachte op die vertrouwde, grappige manier, alsof we stiekem samen om hetzelfde grapje lachten, net als toen we elkaar nog maar pas kenden. Hij legde Poppy's weekendtasje op de stoep om haar van zijn schouders te kunnen tillen en neer te zetten. Poppy wees opgetogen naar mij en drukte toen haar gezicht tegen het raam zodat haar neus werd geplet tegen het glas, dat besloeg door haar adem. 'Mama,' zei ze onhoorbaar.

Ik stond op, liep naar haar toe bij de deur en gaf haar een knuffel, en ze drukte haar gezicht tegen mijn schouder. Ze rook naar zaagsel en sap. Ik was ervan uitgegaan dat Jason meteen weer zou opstappen, maar hij bestelde koffie voor zichzelf en warme chocolademelk voor Poppy en met zijn drietjes gin-

gen we aan het tafeltje zitten. Poppy wurmde zich bij mij op schoot en ik keek Jason een beetje ongemakkelijk aan. Ik wilde hoe dan ook voorkomen dat we naar haar gunst zouden dingen. Maar hij glimlachte alleen maar.

Hij zag er nog steeds goed uit. Hij had wat grijze plukjes in zijn keurig getrimde baard, was wat dikker geworden. Hij was volwassen, een schoolhoofd, had status, maar ik zag nog steeds de jongen voor wie ik gevallen was – de jongen die voor mij gevallen was.

Ineens dacht ik terug aan die eerste avond, lang geleden. Het was zo snel gegaan, net in een periode waarin ik me had voorgenomen nooit, maar dan ook nooit meer aan een man te beginnen. Mijn relatie was net op uiterst pijnlijke wijze stukgelopen. Mijn vriend met wie ik zeven jaar iets had gehad – mijn eerste echte liefde – was ervandoor gegaan met een goede vriendin, die ik al bijna mijn hele leven kende. Ik was hen allebei kwijtgeraakt. Zelfs het verleden dat ik met hen deelde was door leugens kapotgemaakt. Ik was er als een breekbaar, gevoelig, getormenteerd hoopje ellende uit gekomen.

Maar op een lentedag als deze, vol bloesem en frisgroen gebladerte, had mijn vriendin Gina me overgemaakt met haar mee naar een feestje te gaan. Ze zei dat het me goed zou doen en had geen nee wil-

len horen. Ze keek toe terwijl ik een jurk aantrok die meer van een zak weg had, mijn haar borstelde en weigerde make-up op te doen. Jason was er ook, lang en slank, met grijze ogen, een kuiltje in zijn destijds nog baardloze kin en een verschoten blauwkatoenen overhemd. Ik wist nog hoe hij naar me had gekeken, zonder weg te kijken. We waren aan de praat geraakt. We dansten samen en ik voelde zijn lichaamswarmte. Ineens dacht ik: dus mijn leven is helemaal nog niet voorbij; ik ben nog steeds aantrekkelijk en voel me nog steeds tot mensen aangetrokken; mijn vriendje mag dan een klootzak zijn geweest en mijn vriendin waardeloos, maar ik kan nog steeds lachen, dansen, seks hebben en het leven door me heen voelen stromen. Ik kan opnieuw beginnen.

We waren naar een bar in Camden High Street gegaan. Daar had ik tequila gedronken tot het me duizelde en had ik bij mezelf gedacht dat ik op mijn tellen moest passen, dat ik me niet moest laten beetnemen, niet weer. Jason legde zijn hand op de mijne en zei dat hij een vriendin had, wat als een klap in mijn gezicht voelde. Ik was op slag nuchter. Ik zei dat ik me niet wilde inlaten met iemand die al bezet was, dat ik wist hoe het voelde om bedrogen te worden. Jason knikte, gaf me een kus op de wang, iets te dicht bij mijn mond, en we namen afscheid en ik

dacht hem nooit meer te zullen zien.

De volgende dag stuurde hij me een berichtje. Dat kon ik me nog woord voor woord herinneren: *Heb het net uitgemaakt. No pressure. Maar zou het heel leuk vinden je te zien.*

Nu zaten we hier, jaren later, met onze prachtige dochter van drie, en aankomende juli waren we precies een jaar uit elkaar. Zoveel beloftes en zoveel verloren. Het was geen echtscheiding, omdat we nooit waren getrouwd. Maar we hadden een kind, een huis en een gezamenlijk leven.

De jonge barista met het frisse gezicht verscheen met de drankjes. Ze zette de grote beker warme chocolademelk voor Poppy's neus.

‘Zo jongedame, deze is vast voor jou.’

Poppy keek boos naar het meisje, dat duidelijk van haar stuk was gebracht.

‘Ze is een beetje moe,’ zei Jason.

‘Ik ben helemaal niet moe,’ zei Poppy resoluut, maar ze maakte een prikkelbare indruk. Er zat een uitbarsting aan te komen.

Het meisje trok haar wenkbrauwen op en liep weg.

‘Hoe was jullie weekend?’ vroeg ik.

Jason keek naar Poppy. ‘Hoe was het, Poppy?’

‘Het regende.’

‘Nou, niet de hele tijd, toch.’

‘Het regende en regende en regende.’

‘Ik weet het, liefje. Jij, Emily en ik hebben spelletjes gedaan en je hebt getekend en met Emily gekookt.’ Emily was Jasons vrouw. Maar dan echt. Deze keer was Jason in het huwelijksbootje gestapt. Poppy was op hun bruiloft geweest. Ik had een geel jurkje voor haar gemaakt en haar haar de avond tevoren gewassen, en later had ik de foto van hun drietjes gezien, een spijsplinternieuw gezinnetje waar ik niet bij hoorde.

‘Dat klinkt leuk,’ zei ik, en ik probeerde het te laten klinken alsof ik het meende. Ik meende het ook, hield ik mezelf voor. Ik kon toch niet anders dan hopen dat Poppy het leuk had? Ik keek mijn ex-partner aan. ‘Dank je, Jason.’

Jason lachte weer, met dat geheimzinnige, samenzweerderige glimlachje van hem: hij en ik tegen de rest van de wereld. Zo was hij vroeger ook al.

‘We doen het best oké, toch?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Wij twee.’ Hij gebaarde naar Poppy die haar beker vervaarlijk optilde. ‘Veel mensen maken er een potje van. Liggen overhoop met elkaar. Wij niet.’

Mijn blik dwaalde af naar Poppy. Ze had chocola om haar mond en blies voorzichtig in haar beker. Vaak leek ze in haar eigen wereldje te zitten, niet op te letten, maar ze was een menselijke spons die alles opzoog. Je kon onmogelijk weten wat ze allemaal

zag, hoorde, begreep.

‘Dat klopt.’

‘En dat zullen we ook nooit doen.’

Na ons besluit om uit elkaar te gaan hadden we een paar basisregels afgesproken: nooit boos op elkaar worden waar Poppy bij was. Nooit naar haar gunst dingen. Nooit proberen haar af te kopen met snoep of speelgoed, haar niet op haar gedrag aanspreken of de dagelijkse structuur laten versloffen. Meningsverschillen tussen ons nooit in onze relatie met haar laten doorwerken. Ons nooit kritisch over de ander uitlaten in haar bijzijn. Altijd samenwerken waar het haar opvoeding betrof. Er altijd van uitgaan dat we haar allebei op de eerste plaats hadden staan en elkaar vertrouwen als ouder. Enzovoorts. Het was een hele waslijst, het leek wel een zelfhulpboek. Jason had ze allemaal opgeschreven en naar me gemaild, alsof het een contract betrof. En we hadden ons eraan gehouden.

Ik keek naar de man die de vader van mijn kind was. Hij had altijd een hekel gehad aan kleren kopen, dat had ik dan ook altijd voor hem gedaan. Het jasje had ik hem drie jaar geleden voor zijn verjaardag gegeven. Maar dat overhemd met opdruk kwam niet van mij. Ik was er ook niet bij geweest toen hij die zachtleren schoenen had uitgezocht. Ik vouwde een papieren servetje open en veegde Poppy's mond af.